

The works of 17 artists selected in the tender for young artists organised by the Slovenian Association of Fine Arts Societies (ZDSLJU), even with different starting points and approaches, all meet in the feeling of the uncanny and uncomfortable. They are a reflection of today's social climate, which globally demands a heavy toll and leaves no room for the younger generations to look forward to the future in a positive light. The works on display include transformed and menacing nature, people, animals, landscapes and objects, and mythology that teaches us about human errors but in vain. Young people have identified the patterns, cracks in nature and society and included them into their visions, which in most cases serve as a warning lesson – yet another mythological story that points the finger at missteps but will unfortunately remain understood only as a figment of a wild imagination.

With a direct reference to mythology, Claudi Sovre and Gea Stošički tell a story of the eternal struggle between reason and emotion. In both cases, the artists refer to an act of metamorphosis, which has as its base an unstable motive and results in a tragic resolution. Claudi Sovre's collage conveys a naive and, ultimately, destructive love, while in Gea Stošička's case, the rotuli showcase a careless decision and uncontrollable jealousy. Visual and content transformations can be found in all exhibited works. For some, the transformation or a change that deviates from the norm, is used as a medium with which they conceal a direct message or image, some use it as a pointer to the heart of the problem, and for others, it is a projection of an event that will happen tomorrow, in a year or ten. Ava Ovsenik Tribušon was thinking about time - its course, power of change and expiration. The time captured in her artist's book, which serves as a monument to an empty house full of memories, represents comfort and at the same time confrontation with the pain that passing always leaves behind.

In the illustration, Matija Cipurič created a world where innocent and curious childhood is threatened by a long-vanished danger. As an antipode to all modern perils, it somehow seems more manageable to control and overcome. Lara Papov has enclosed a small swarm of (for now) calm insects under a cube that will explode with quiet energy at any moment. While these works put us in front of a fictitious threat, Andrej Lamut actively interferes with his environment and removes the harmful invasive plants, that are then turn into a material on which he projects their enlarged forms. These small dangerous aliens are exempt from the appropriated environment and in a new great image warn against the destruction of the ecosystem. The digital collage of Nejc Trampuž goes a step further. In the virtual environment, he searches for puzzle pieces in the form of (additionally) manipulated photographs, from which emerges an enormous destructive robot - a manifestation of the human attitude towards the environment. Ana Janež and Alja Košar do not pay attention to the real state of our living conditions. In the technical sophistication of frottage and linocut, Ana Janež creates imaginary landscapes in search for edges that her creation can occupy, while Alja Košar's graphic refuses to accept the given borders. She continuously provides the scampering lines and dots with new bases for them to continue evolving on. In their works, the landscape is constantly moving and transforming into new plains.

Bibi Erjavec with a hyperrealistic wax hand shows the cruel consequences of a dangerous work environment in which the human body is gradually transformed to and even beyond the brink of collapse. This cruelty of the wounded body is also present in the works of Natalija Kosmač, which are gradually built into barely recognizable masses of disintegrating forms. They look as if they are trying to turn themselves inside out, while continuing to grow on their foundation. Julija Brajnik Volčič, instead of showing the changes on the body directly, characterizes otherwise innocent animals with the worst human characteristics in tragicomic illustrations. Karolina Radotić also tackles the "humanization" of animals in a grotesque intertwining of bodies, where she directs her Sagitta - an arrow, into a field of unbridled aggression. The large-format painting is filled with tiny scenes of mourning and violence that lean over the brutal central act, in which a fox stands over the injured body of a wingless feminized bird sexually abusing her.

Petra Leskovar Grum and Meta Šolar, the first in the sculptural, the second in the painting medium, despite the gentle shapes and tones, leave room for directness with a strong female presence. The holes in their works are hiding places for women's insecurities and silenced adversities. At the same time, they provide a means of conformation, which women resort to in order to adapt to the socially conditioned way of looking. This perception is also highlighted by Dominik Štibernik's installation. An anthropomorphic chair in a "female-like" sitting positions, shows the body through a male gaze, which recognises the female only as an object. Špela Kobal also reworked an everyday object, but not so much in form as in use. She offers us an everyday hygiene tool and remakes it into an instrument that can go beyond its original function and open up a space for contemplation. Washing hands becomes a meditative act that directs the flow of thought to here and now.

Deja Bečaj

8. 2. - 19. 3. 2022

Transformation of Mythologies. Young Artists 2022

Dela 17 umetnic in umetnikov, izbrana na razpisu Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov (ZDSLJU) Mladi do 35 let, se srečujejo v točkah, ki vzbujajo občutke nelagodja, četudi so sicer polna različnih izhodišč in pristopov. So odraz današnje družbene klime, ki globalno terja velik davek, mlajšim generacijam pa ne pušča prostora, da bi na prihodnost gledale v pozitivni luči. Razstavljena dela vključujejo transformirano in pretečo naravo, ljudi, živali, krajino in predmete ter mitologijo, ki nas zaman uči o človeških zmotah. Mladi so prepoznali vzorce, razpoke v naravi in družbi ter jih pretvorili v lastne vizije, ki v večini primerov služijo kot svarilni nauk – so še ena mitološka zgodba, ki s prstom kaže na napake, a bo žal ostala razumljena zgolj kot plod podivjane domišljije.

Z direktno referenco na mitologijo Claudi Sovre in Gea Stošički pripovedujeta zgodbo o večnem boju med razumom in čustvi. V obeh primerih se umetnika sklicujeta na akt metamorfoze, ki ima za bazo nestabilen povod in rezultira v tragično razrešitev. V primeru kolaža Claudijske Sovrete gre za naivno in nenazadnje destruktivno ljubezen, pri Gei Stošički pa rotulusi govorijo o brezbrizni odločitvi in neobvladljivem ljubosumu. Vizualne in vsebinske preobrazbe najdemo v vseh razstavljenih delih. Pri nekaterih je transformacija, ki odstopa od norme, medij, s katerim prikrijejo direktno sporočilo ali podobo, drugi z njo usmerjajo razumevanje v srž problematike, pri tretjih je projekcija dejanj, ki se bodo realizirala jutri, čez leto ali deset. O času – njegovem teku, moči spreminjanja in izteku – je razmišljala Ava Ovsenik Tribušon. Čas, ujet v knjigi umetnika, ki služi kot spomenik prazni hiši, polni spominov, predstavlja uteho in hkrati soočenje z bolečino, ki jo za sabo vedno pusti minevanje.

Matija Cipurič je v ilustraciji ustvaril svet, kjer na nedolžno in vedoželjno otroškost preti že davno izginula nevarnost. Ta kot antipod vsem sodobnim grožnjam deluje bolj obvladljivo. Lara Papov je majhen roj (za enkrat še) umirjenih žuželk zaprla pod kubah, ki ga bo vsak čas razneslo od tihe energije. Če nas ta dela postavljajo pred fiktivno nevarnost, Andrej Lamut aktivno posega v svoje okolje in škodljive invazivne rastline odstranjuje ter jih pretvori v material, na katerega projicira njihovo povečano formo. Ti majhni nevarni tujki so izvzeti iz prilaščene si okolja in v novi povečani podobi svarijo pred uničenjem ekosistema. Korak naprej gre digitalni kolaž Nejc Trampuža, ki se posveča virtualnemu okolju oz. v njem išče kose sestavljanke v obliki (dodatno) zmanipuliranih fotografij, iz katerih je nastal glomazen uničujoč robot – manifestacija človeškega odnosa do okolja. Ana Janež in Alja Košar se ne ozirata po realnem stanju našega življenjskega prostora. V tehnični dovršenosti frotaja in linoreza prva oblikuje imaginarne krajine in išče robove, do koder lahko seže njena kreacija, grafika Alje Košar pa noče sprejeti zadanih obodov in dodaja nove in nove podlage za še več bežečih črt ter pik. V njenih delih se krajina konstantno premika in pretvarja v nove planjave.

Bibi Erjavec s hiperrealistično voščeno roko pokaže krute posledice nevarnega delovnega okolja, v katerem se človeško telo postopno transformira do in celo preko meje propada. Surovost ranjenega telesa je prisotna tudi v delih Natalije Kosmač. V slednjih je postopoma grajena v komaj prepoznavno gmoto razpadajočih se form, ki se, kot da bi jih želelo obrniti od znotraj navzven, razraščajo po podlagi. Julija Brajnik Volčič pa, namesto da bi spremembe na človeškem telesu prikazala direktno, z najslabšimi lastnostmi karakterizira sicer nedolžne živali v tragikomičnih ilustracijah. »Človečenja« živali se loteva tudi Karolina Radotić, ki v grotesknem prepletu teles usmerja svojo Sagitto – puščico – v polje nebrzdane agresije. Slika velikega formata je polna drobnih prizorov žalovanja in nasilja, ki se sklanjajo nad krutost osrednjega dejanja, v katerem se nad poškodovanim telesom feminizirane ptice brez kril v seksualni sli znaša lisica.

Petra Leskovar Grum in Meta Šolar, prva v kiparskem, druga v slikarskem mediju, kljub nežnim oblikam in tonom puščata prostor za direktnost v močni ženski prezenci. Luknje v njenih delih, so skrivališča ženskih negotovosti in utišanih tegob, hkrati pa sredstvo konformacije, po kateri posegajo, da bi se prilagodile družbeno pogojenemu načinu gledanja, ki ga izpostavlja tudi instalacija Dominika Štibernika. Antropomorfen stol s »po žensko« prekrizanimi nogami prikazuje telo skozi moški pogled, ki ga razume zgolj kot objekt. Tudi Špela Kobal je predelala vsakdanji predmet, vendar ne toliko v formi kot v namenu uporabe. Ponudila nam je vsakdanji pripomoček za higieno in ga oblikovala kot sredstvo, ki lahko preseže svojo prvotno funkcijo ter odpre prostor kontemplacije. Umivanje rok postane meditativno dejanje, ki usmeri potek misli v tukaj in zdaj.

Deja Bečaj

8. 2. - 19. 3. 2022

Transformacija mitologij. Mladi umetniki 2022

Ava Tribušon Ovsenik je študentka Akademije za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je junija 2021 diplomirala na oddelku za vizualne komunikacije - smer Ilustracija, s prejetim priznanjem UL ALUO. Diplomsko delo je imela priložnost predstaviti v obliki samostojne razstave v projektnem prostoru fundacije Ulay v Ljubljani. Trenutno študij nadaljuje na oddelku za slikarstvo - smer Grafika, akademske izkušnje pa je v preteklosti dopolnjevala doma in v tujini. Sodelovala je z revijama 1granary in Aeffect, ki izhajata pod vodstvom študentov umetniške Šole Central Saint Martins v Londonu in bila v preteklem letu del druge generacije izobraževalnega programa Academia Nuts, ki poteka pod okriljem fundacije Ulay v Ljubljani.

»Knjiga umetnika *On how to recycle time / kako reciklirati čas?* je dokumentacija osebne raziskovanja časa, spominov, preteklosti. V delu preizkušam, na kakšne načine lahko posegam v čas in kaj moja intervencija izzove. Soočam se s praznino hiše in iz obstoječih predmetov v njej gradim nove fizične podobe, ki so hkrati duhovi preteklosti in uteha. Skozi njih lažje osmislim vprašanja, ki me pestijo, v upanju, da kdaj najdem kakšen odgovor.«

On How to Recycle Time / Kako reciklirati čas?, knjiga umetnika, 2020

Gea Stošički je študentka Akademije za vizualne umetnosti in obiskuje smer Konceptualizacija prostora (2020-). Aktivna je na področju gledališča kjer sodeluje kot igralka, pisarka in producentka. Njeno delo je bilo razstavljeno na diplomski in pregledni razstavi AVA 013, kjer se je predstavila s slikami skulpture, serijo slik in videom.

»Ideja legende je zgodba o z dolgočaseni boginji poimenovani "Sjö", ki se nekega dne odloči, da se bo za zabavo prepolovila v dva telesa; v enem naj bi vladal njen notranji otrok, v drugem pa njen razum. Mine nekaj stoletij in vsaka polovica v tem času prevzame lastno ime in lasten kult privrženec na Zemlji. Tako nastane dva popolnoma autonomna božanstva. Otroška polovica, poimenovana Sieta, čez čas zaradi svojih verskih privrženec postane arogantna in prekomerno zagledana vase. Njena trenutna slava ji ni več zadovoljiva, saj ima odrasla polovica Septema točno isto število privrženec. Sieta najprej poskusi Septemo razorožiti zemeljskega ljudstva z lažmi, ko pa to ne deluje, se nato želi združiti nazaj v prvotno celoto Sjö. Vse gre po zlu, zato Sieti ne preostane drugega: Sietin ego pripelje boginjo do želje po umoru sestre, saj bi si le tako lahko pridobila mesto "najlepše", "najmogočnejše" in "najpametnejše". Rotulus prikazuje boj med polovicama in zanimiv končen izid.«

Sjö, foto-transfer, 2020

Claudi Sovrè je vizualni umetnik, maturant klasične gimnazije Poljane (2012) ter diplomant fotografije na Fakulteti za aplikativne vede VIST (2019), ki ima med drugimi za seboj skupinske razstave v Slovenskem etnografskem muzeju (2013), Kinu Šiška (2016), Veleposlaništvu Republike Slovenije Berlin (2017) ter galeriji Prešernove hiše Kranj (2020). Samostojno je na ogled postavil debitantsko multimedijsko predstavitev *BadReligion* (2014), ki je napovedala trilogijo fotografskih razstav *Once Upon a Future* (2015), *Renaissance* (2016) ter *Cloudy* (2018). V letu 2020, mu je Generali Galerija pripravila retrospektivno razstavo *Prince of Pop*, ki skozi najvidnejša dela prvega ustvarjalnega obdobja (2013-2020), izpostavlja kvintesenca dosedanjega umetniškega udejstvovanja, in sicer združevanja fotografije s kostumografijo. V letu 2021 je kot eden izmed šestih izbrancev generacije R, postal član družine Canon Slovenija ter s tem predstavnik kategorije foto-kolaž.

Delo prikazuje kvintesenca avtorjevega 9. letnega ustvarjanja, in sicer združevanja fotografije s kostumografijo skozi tehniko kolaža. Tudi tokrat je za potrebe snovanja lastnega mita črpal inspiracijo iz že vzpostavljene mitologije, ki jo povezuje s popularno kulturo ter naposled obarva z osebno izpovedjo. Foto-kolaž preizprašuje ali je za ljubezen potrebno žrtvovanje? V novonastalem mitu spremljamo metamorfozo božanstva v človeško formo, vse zaradi njegove naklonjenosti do smrtnice, ki je »lepa kot slika« (aluzija na najlepšo žensko antičnega sveta, Heleno Trojansko, ki jo podpihuje centralna kompozicija ter atributi Botticellijeve Venera). Subtilna ponazoritev »obešenika« levo zgoraj nas tako vodi do izgube njegove krilatosti desno spodaj. Mit nam prav tako ponuja alternativni vpogled v nastanek znanega ameriškega mesta, hkrati pa vleče vzporednice s svetopisemsko zgodbo o padlih angelih, izgnanih iz nebes zaradi prepovedanih odnosov z nežnejšim spolom na Zemlji.

Los (Fallen) Angeles, foto-kolaž, 2020

Nejc Trampuž je intermedijski umetnik in fotograf, samozaposlen v kulturi. Trampužev fokus je družbeno, tehnološko in zdaj predvsem okoljsko angažirana kritika. Sporoča jo skozi svoja dela, ki prehajajo med različnimi sodobnimi, s tehnologijo povezanimi mediji in pristopi. Diplomiral in magistriral je iz fotografije na ALUO, za svoje delo pa je bil večkrat nagrajen (med drugim z Nagrado ALUO za magistrsko delo). Razstavljal je na mnogih samostojnih in skupinskih razstavah ter festivalih tako v Sloveniji kot v tujini, gostoval na okroglih mizah in bil član strokovnih žirij.

Izhodišče digitalnega kolaža so fotografije, ki jih avtor najde v človekovem digitalnem okolju: na spletu. Do teh fotografij se vede destruktivno; izrablja procese pretirane, destruktivne računalniške manipulacije in tako iz digitalnih slikovnih datotek izvabi intenzivnejše barve in kompresijske artefakte. Iz izrezkov fotografij nato tvori novo podobo, ki simbolizira človekov odnos do našega bivanjskega okolja.

Nenaslovljen, digitalni kolaž, narejen iz fotografij, najdenih v našem digitalnem okolju: spletu, 150 x 200 cm, 2021

Dominik Štibernik je interdisciplinarni umetnik, ki v teoriji raziskuje koncepte kot so objekt/subjekt, spol in razred ter pozicijo telesa na podlagi omenjenih kategorij. V svoji praksi izdeluje skulpture, ready-made objekte in druga dela mešanih medijev. Na spletnem portalu Artfiks ima svojo podstran, kamor objavlja predstavitev in opise svojih del ter kritične analize filmov, pri čemer ga prav tako zanima spol, razred, rasa in telo. Približno dve leti asistira članu skupine IRWIN - Miranu Moharju, in sicer pri produkciji njegovih umetniških del. Razstavljal je v Galeriji Eurna, na Blejskem gradu, v ULAY Foundation prostorih, Galeriji Krpan v Cerknici, ulični galeriji Train station sub art v Kranju in na Akademiji za vizualne umetnosti. Sodeloval je tudi pri skupinski razstavi z naslovom *Between the Atlantic and Pacific Oceans* (2019), ki ga je z inštitutom Ergo Sum zastavila in razstavila Daniela Danica Tepeš v Republiki Kiribati.

»Stol s prekrižanimi nogami sem poimenoval popolnoma diskriptivno, z namenom, da izpostavim in premislím lastno pozicijo (moškega) pogleda. S tem sem se želel izogniti moralizaciji in izpostaviti del družbene moškosti, kateri je med drugim dodeljena pozicija subjekta, ki gleda, opazuje, je torej aktivna, nasprotno od ženske oziroma ženskosti, ki se ji pogosto pripisuje kategorija inertnosti. Kot bom razložil spodaj, se pogosto ukvarjam s filmskimi ter reklamnimi podobami, saj skozi njih berem in interpretiram družbeni spol ter njegove vloge. S tem, ko čisti objekt (stol) subjektiviziram, oziroma, lahko bi celo rekli - feminiziram, želim izpostaviti družbeno pogojen način gledanja, ob enem pa tudi samo-ironijo in (skoraj) neizbežno hipokritičnost moškega umetnika, ki je vedno subjekt gledanja. Sam naslov antropomorfiziranega objekta lahko opisuje tudi pozicijo, pozo in prostor subjekta-objekta, torej žensko s prekrižanimi nogami v čakalnici.«

Ženska v čakalnici, readymade, les, 2021

Meta Šolar je študirala slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je leta 2014 tudi diplomirala. V svojem ustvarjanju se posveča predvsem zakriti figuralki, ki meji na nadrealizem. Navdihuje jo sodobna kultura in vprašanje identitete v digitalni dobi, zato se njeno delo nenehno spreminja in razvija. Razstavlja po Sloveniji in svetu. Med drugim v Londonu, Tokiju in na Dunaju. Oktobra 2016 je bila na enomesečni umetniški rezidenci v Cité Internationale des Arts v Parizu. Leta 2019 je prejela nagrado žirije Art Olympia v Tokiju. Živi in ustvarja v Radovljici.

»V svojih slikah in kolažih se osredotočam na žensko. Naj bo to celotno telo ali portret, ženska figura me je vedno pritegnila. Vprašanje: »Kaj sem?« je bilo vedno moja gonilna sila. Zame je ženska figura ali portret na nek način izhodišče za slikanje in morda ne glavni motiv. Zelo me zanima interakcija telesa in duha. V mnogih svojih delih se sprašujem, kje lahko vidimo osebnost. Včasih naredim izreze, luknjice tam, kjer naj bi bil obraz in jih zapolnim z abstraktnimi vzorci in ustvarim vizualni kontrast realistično naslikanim lasem in oblačilom. Vsaka ženska je drugačna; način postavitve mojih figur odraža del tega, kar so, a jih hkrati skriva in prikriva. Na nek način ženska v mojih delih skriva, kdo v resnici je, tako da se prilagaja idealu lepote. Rezultat je včasih zaskrbljujoč.«

Prazen krog, akril, 100 x 80cm, 2021

Karolina Radotič, pod umetniškimi psevdonimi "Kuci", študira na Visoki šoli za risanje in slikanje Arthouse v Ljubljani, trenutno obiskuje tretji letnik programa Slikarstvo. Večino ustvarjanja sicer prilagaja študijskim nalogam, vendar že razvija svoj lastni stil izražanja, ki je mešanica ekspresionističnega, grotesknega, nadrealističnega in fantazijskega slikarstva. Samostojno je razstavljala v Planini v kulturnem domu (leta 2017 v okvirju prireditve Teden vseživljenjskega učenja, ki ga je organizirala Ljudska univerza v Postojni), v Mladinskem centru v Postojni (leta 2018, v okvirju dogodka Zmaj 'ma mlade Postojna) ter v Centru za mlade v Domžalah (virtualna razstava, leta 2020).

»V svoje slike zelo rada vključujem simbole, figure so večkrat popačene oziroma deformirane, moje slike pa vedno pripovedujejo zgodbe, ki me navdihujejo v resničnem življenju, zato jih tudi skušam naslikati. Navdih za svoje ustvarjanje črпам namreč ravno iz vsakdanjega življenja, situacij in iz ljudi, ki me obkrožajo. Slike se pogostokrat dotikajo tem medsebojnih odnosov, predvsem odnosa med žensko in moškim, ki je eden najbolj zanimivih. Prav odnosi predstavljajo temelj naših življenj.«

Sagitta, akril na kartonu, 140 x 90 cm, 2021

Petra Leskovar Grum je študentka Akademije za likovno umetnost in oblikovanje. Za umetniško (bolj natančno kiparsko) smer se je odločila, ker že od kar pomni vedno nekaj mečka v rokah. Študij je pričela na kiparskem oddelku, kjer se je učila vse od klasičnih kiparskih portretov in celopostavnih figur, do precej eksperimentalnih / abstraktnih objektov. V tej smeri je na izmenjavi v Portu, pod mentorstvom profesorja Alena Ožbolta, tudi diplomirala. Magistrski študij nadaljuje na področju grafike pod mentorstvom Zore Stančič.

»Umetniško delo sem zasnovala na izmenjavi na Portugalskem. Delo tako takoj spomni na vsesplošno že znano formo. Vulvo velikokrat povezujemo z nežnostjo, čutnostjo, rojevanjem, izvorom kreativnosti, območjem, ki je polno življenjske energije. Tri Vulve ne uprizarjajo samo moje osebne izkušnje, ampak splošno ženske, ki se na kakršen koli način, se pravi na psihološki in/ ali fizični ravni, povežejo z mojo idejo. Namen diplomskega dela je opozoriti na žensko seksualnost in seznaniti z disfunkcijami, ki so vse bolj pogost pojav. Oblika dopušča možnost prostora, odprtina pa predstavlja vhod.«

Vulve, žgona šamotna bela glina, 41 x 17 cm, 38 x 20 cm, 25 x 15 cm, 2021

Lara Papov je diplomirala na Akademiji za vizualne umetnosti v Ljubljani kjer trenutno nadaljuje podiplomski študij. Sodelovala je na več skupinskih in samostojnih razstavah, med drugim v Mestnem muzeju, Ljubljana (Indigo festival 2016), Galeriji Equrna (2018), Kiribati National Museum and Cultural Centre, Bikenibeu, Kiribati (2019), Galeriji P74, (2020), Mestni galeriji Piran (2016, 2017, 2019, 2020 in 2021), Projektne prostoru Fundacije ULAY (2021), Galeriji Herman Pečarič (2021). Za svoje delo je prejela nagrado slikarskega Ex-tempora Piran 2020, Obalnih galerij Piran, za najboljšo delo avtorja, starega do 35 let.

Dela Lare Papov predstavljajo njeno družbeno zavzeto, prostorsko in konceptualno raziskovanje v izbranem mediju. V svojih delih in domišljenih galerijskih postavitvah pogosto – kot sama pravi – obravnava »vmesni prostor in njegovo spremenljivo materializacijo, ki se pojavlja znotraj procesov sprememb iz vsakodnevnega življenja.«

– Nives Marvin

White noise, 3D tisk zlitine nerjavečega jekla in bron, akrilno steklo, 40 x 40 x 40 cm, 2020

Andrej Lamut je fotograf mlajše generacije, ki pri svojem delu raziskuje različne analogne in digitalne fotografske tehnike. Fotografije so zanj več kot le nosilci podobe. Razume jih kot fizične objekte, ki morajo biti videni, občuteni in izkušeni zato sta proces ustvarjanja dela ter njegova prezentacija zanj enako pomembna kot sama podoba. Leta 2016 je s pohvalo magistriral na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje, za svoje delo pa je prejel številne nagrade, med drugim študentsko Prešernovo nagrado ALUO ter priznanje za najboljšo oblikovano knjigo v sekciji monografske in bibliografske izdaje na 33. Slovenskem knjižnem sejmu. Kot mladi umetnik je leta 2018 predstavljal Slovenijo v prvem ciklu mednarodne fotografske platforme PARALLEL - European Photo Based Platform, v sklopu katere je svoja dela med drugim predstavil na festivalih FORMAT in Organ Vida. Zadnjo serijo Invazivke pa je kot izbrani uveljavljeni umetnik platforme leta 2021 premierno predstavil v galeriji Capa Center v Budimpešti.

»Andrej Lamut v svoji seriji *Invazivke* obravnava uničenje okolja kot katalizator trajnosti s kombinacijo papirja iz invazivnih rastlinskih vrst in različnih tehnik analognega filma, vključno s tekočo emulzijo. Lamut rekontekstualizira tematiko invazivnih tujih rastlin, znanih po uničevanju avtohtonih ekosistemov, kot medij, iz katerega lahko gradi na novih nenavadnih abstraktnih oblikah. Dela prikazujejo škodljive rastline, kot sta japonski dresnik in kanadska zlata rozga, z razkrivanjem njihovega resničnega značaja, ki spominja na nezemeljske tujerodne oblike. Poleg tega Lamut pri fizičnem dejanju odstranjevanja invazivnih rastlin iz njihovega uničujočega okolja aktivno podpira njegovo sanacijo.«

– Eric Lawton

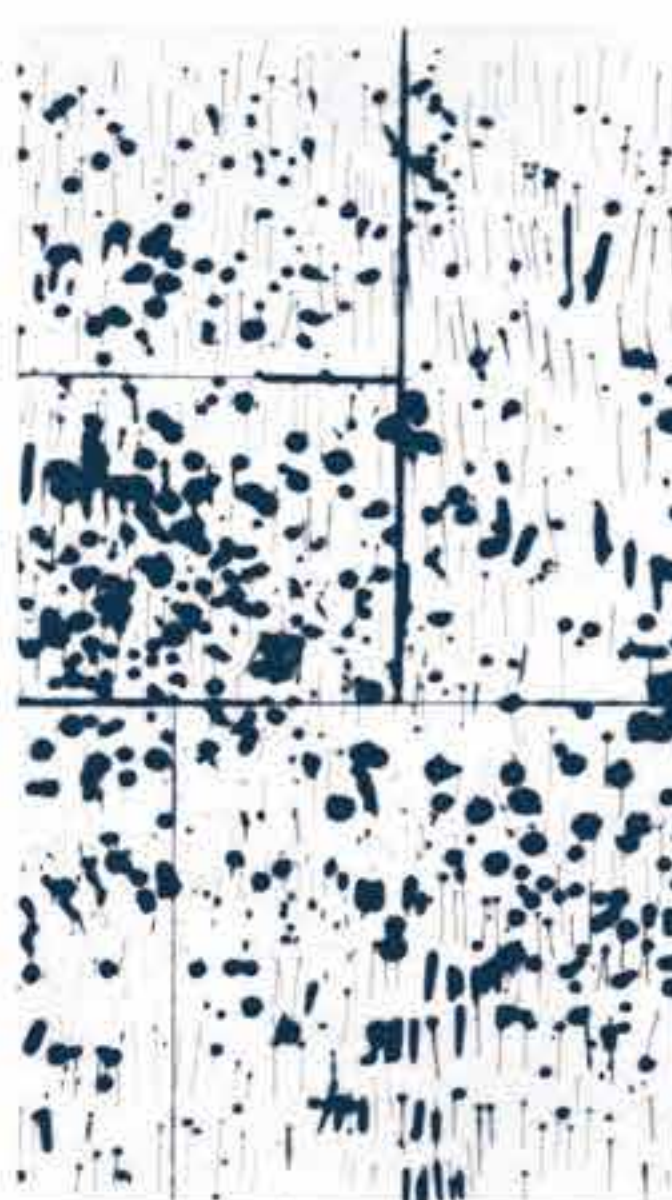
Invazivke / Invasive alien species, fotografska emulzija na ročno izdelanem papirju iz japonskega dresnika, 41 x 30 cm, 2021

Alja Košar je leta 2016 magistrirala na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, smer Likovna pedagogika. Leta 2020 je na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani zaključila drugostopenjski študij slikarstva, smer Grafika. Razstavljala je na številnih razstavah doma in tujini. Za svoja grafična dela je prejela nagrade in priznanja. Udeležila se je dveh umetniških rezidenc, v Italiji (2016) in na Kitajskem (2017).

Košarjeva ustvarja v tradicionalnih grafičnih tehnikah (najpogosteje v jedkanici, rezervagu in akvatinti, med seboj jih tudi kombinira). Sam proces ustvarjanja je lahko zelo nepredvidljiv – od priprave matrice za tiskanje do tiska – ji predstavlja izziv in užitek hkrati, predvsem v trenutku rojstva grafičnega lista, ko zares vidimo, kaj smo na cinkovi plošči (matrici) ustvarili. V njenih grafičnih delih vrste globokega tiska prevladujejo abstraktni motivi, ki jih gradi s točkami in linijami. Z zgoščanjem in prekrivanjem likovnih spremenljivk, kot so velikost, smer in gostota, tvori ploskovit likovni prostor, ki tematizira dinamične virtualne krajine. V likovne kompozicije vključuje barvne intervencije, ki jim odvzema njeno običajno ploskovito lastnost.

Fields of Dots, suha igla, 2021, 50 x 70 cm

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

ZDSLUGALERIJA
Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov
The Slovenian Association of Fine Arts Students

Izdaja: Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov
Odgovorni: mag. Zoran Poznič
Priprava razstave in teksta: Deja Bečaj, kustosinja
Ljubljana, februar 2022

Špela Kobal je leta 2011 diplomirala na oddelku za likovno umetnost Pedagoške fakultete Univerze v Mariboru. Že v času študija se je pričela aktivno ukvarjati s tetoviranjem ter pretežen del časa posvetila tej ustvarjalni smeri, ki je sčasoma postala tudi njen lasten in unikatni umetniški izraz in presega zgolj obrtništvo. Pri svojem delu je nenehno iskala navdih v najrazličnejših zvrsteh umetnosti in v tetoviranje vnesla elemente klasične umetnosti, kar sicer ni pogosto. V letu 2018 se je ponovno posvetila ustvarjanju, predvsem slikanju ter kiparjenju.

»Zato začni s preprosto vajo. Vzemij miho in ob umivanju rok "LE" umivaj roke, pomisli kako čuti miho na dlaneh, kako drsi, kako drugače se čuti dlani samo zato, ker si se odločil razmišljati o njih. In vdihni ob spoznanju česa je sposoben tvoj um ČE je osredotočen, zavesten! In ne tava izgubljen nekje v veselju – umij se do resnice. Opazuj jo, kako je po vsaki uporabi bližje bolj vidna. Ne pravim da moraš vso miho uporabiti naenkrat - naj se ti ne muči do RESNICE, daj ji čas in jo razumi postopno.«

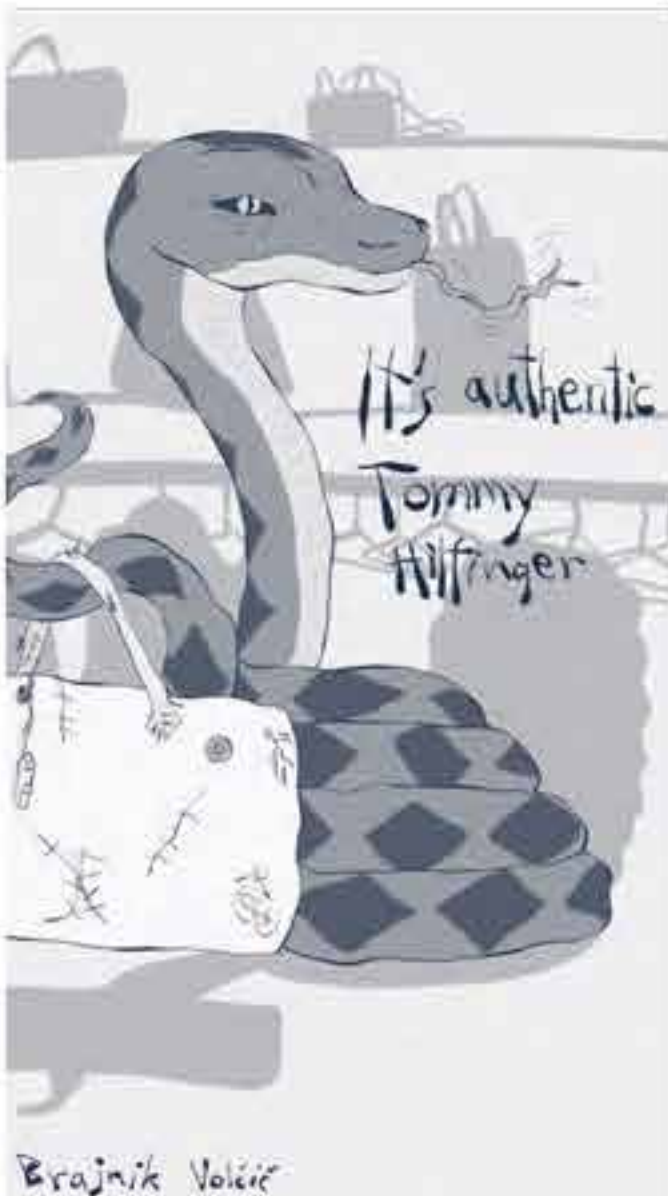
Roka roko umij, miho, žgana glina, cca 8 x 5 x 3 cm, 2021

Bibi Erjavec se ukvarja z ilustracijo, animacijo, stripi, kiparstvom, konceptualno umetnostjo in oblikovanjem video iger. Vsestranska umetnica rada poprime za vsako kreativno priložnost, pri kateri se ji zdi ključno, da mora vse kar počne vsebovati elemente humorja in pripovedovanje, četudi na bolj abstraktnem in sodobnem nivoju. Vedno je bil razpeta med umetnostjo in znanostjo, zato pogosto kombinira oboje. Trenutno se navdušuje nad stop motionom in delom z voskom.

»Upodobiti sem želela eno izmed najbolj znamenitih in usodnih kemijskih napak zgodovine – vsesplošno uporabo arzenove zelene, novega, intenzivno zelenega pigmenta 19. stoletja, ki nam je barvo za vedno povezal z idejo strupa. Posledice kronične zastrupitve z elementom vidimo na voščeni skulpturi roke delavke v tovarni. Ud je nadnaravno povečan in raztelesen, počiva na kosu arzenove tapete, kot anonimna žrtev na oltarju usodnega trenda. Kljub temu, da gre za zgodovinski primer, je koncept na žalost popolnoma moderen.«

Arzenova Zelena, znanstvena ilustracija, vosek, žica, platno, 2020

Julija Brajnik Volčič je študentka prvega letnika na akademiji AVA, smer Fine Arts. Živi v Ljubljani z mamo, mlajšo sestro, francoskim buldogom, dvema mačkama in zajcem. Je velika ljubiteljica živali, ki jih upodablja v ilustracijah. Najraje riše portrete s svinčnikom. Slikarstvo jo zanima v širši sodobnejši obliki, saj rada eksperimentira z različnimi mediji. Rada riše motive, ki niso najbolj privlačni vsem, ki jih vidijo in ne vzbujajo vedno najprijetnejših občutkov.

Serija *Filthy Animals* uprizarja živali z najslabšimi človeškimi lastnostmi. Živali same po sebi nimajo »slabih« lastnosti, vsaj ne takšnih kot jih imamo ljudje, zato so njena dela ironična.

Filthy Animals, serija ilustracij, 2021

Brajnik Volčič

Natalija Kosmač je vizualna umetnica in oblikovalka, ki se izobražuje na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje, doslej na dodiplomski smeri Industrijsko oblikovanje (2014-2017), sedaj pa na podiplomski smeri Slikarstvo (2017-). Deluje na področjih industrijskega, grafičnega in konceptnega oblikovanja, digitalne in tradicionalne ilustracije, slikarstva, risanja, tetoverstva, stop motion animacije, scenografije, pisanja in organizacije dogodkov.

Slikarska praksa Natalije Kosmač preizprašuje učinke sodobnih materialov in uporabo tretje prostorske dimenzije v slikarstvu, ter mejo med podobo in abstrakcijo. Po motiviki je delo pogosto surovo. Napadalno na gledalca. Zastrašujoče.

Good boy // A pain+THING 4 ALL of EXISTENZZ'S dread, mešana tehnika, 170 x 140 x 25cm, 2021

Ana Janež je študij slikarstva zaključila v letu 2020 na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje, kjer nadaljuje magistrski študij, prav tako iz slikarstva. Do sedaj je razstavljala na več skupinskih razstavah v Ljubljani (DLUL, Svetlobna gverila, Peterokotni stolp, Galerija Eqrurna), ter leta 2021 v Mariboru (Galerija DLUM), za katero je prejela nagrado Primavera. Je tudi prejemnica Nagrade UL ALUO za leto 2020/21. Slikarstvo predstavlja poglavni del njene prakse, deluje pa tudi v fotografiji, grafiki in instalaciji. Trenutno živi in ustvarja med Kamnikom in Ljubljano.

»Delo ne posreduje sporočila, se ogiba dotakniti zgodbe ali njenih reprezentacij. V napetosti in ponavljanju struktur, sem želela sprožiti iluzijo premika, gibanja in šumenja. Skozi tovrstne transformacije me zanimajo možnosti vizualnih reprezentacij podobe dvoumnega značaja ter tudi dvoumnega pojmovanja. Naslov namreč indicira bolj na tisto kar to delo ni, kot na tisto kar je. Ne podaja pomena, ravno obratno, služi kot nekakšna prevara. Naslov nakazuje na dejstvo, da sem s samo risbo želela ustvarjati šum, ki pa je obenem prijeten na pogled, skorajda dekorativen. Forme morda spominjajo na načičkane zavese v dnevnih sobah naših babic, ali kot zapis znakov, ki jih je nemogoče razbrati in se jih bolj kot karkoli drugega lahko razume kot prazno govoričenje, ki se poleg tega še venomer ponavlja.«

mr mr mr (Red noise), frotž / linorez, barvni svinčnik, oljni pastel na japonski papir, 80 x 240 cm, 2021

Matija Cipurić je diplomirani umetnostni zgodovinar in magister oblikovanja vizualnih komunikacij. Po diplomi se je zaposlil v Belokranjskem muzeju Metlika. Magistriral je na ALUO UL, smer ilustracija. Po študiju je bil zaposlen kot ilustrator v mednarodnem podjetju, sodeloval pri projektih blagovnih znamk in pri evropskem projektu. Ustvarja ilustracije za različne publikacije. Za svoje delo je prejel Prešernovo nagrado študentom UL ALUO in nagrado Graphis New Talent Annual 2017. Živi v Cerknici in je samozaposlen v kulturi kot ilustrator. Je član Društva likovnih umetnikov Ljubljana in ZDSLJ.

»Otroška domišljija je svet, kjer je mogoče čisto vse. Včasih se zdi, da se pri otrocih resnični in domišljijski svet pomešata, obstajata v istem času in prostoru. Ko poslušam doživeto razlago o prebivalcih gozda, skozi katerega se sprehajamo, se mi za trenutek zazdi, da tudi sam zagledam veličastnega triceratopsa, ki nas opazuje za grmovjem. Kmalu tudi sam začnem iskati bitja, ki so vedno prisotna, če le pogledamo svet skozi očala otroške domišljije.«

Ga vidiš, tata?, ilustracija, barvni svinčniki na akvarelne papirju, 30 x 40cm, 2020

